

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1577/2015
04.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарица, чланова већа, у предмету предлагача Б.С. из Н., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Р4 г 71/15 од 08.09.2015. године, у седници одржаној 04.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Апелационог суда у Нишу Р4 г 71/15 од 08.09.2015. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Нишу Р4 г 71/15 од 08.09.2015. године, ставом првим изреке, утврђено је да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку пред Основним судом у Неготину у предмету П 396/10. Ставом другим изреке, наложено је истом суду да предузме све мере како би се парнични поступак окончао у најкраћем року. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев предлагача за исплату примерене накнаде за повреду права на суђење у разумном року, а ставом четвртим изреке, обавезана је Република Србија да предлагачу на име трошкова плати 780,00 динара.

Против наведеног решења предлагач је изјавио жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијаног решења у смислу члана 386. у вези члана 402. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82... „Службени гласник РС“ 46/95... 55/14), на чију сходну примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд је нашао да је жалба неоснована.

У поступку није учињена повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП на коју Врховни касациони суд, као другостепени суд у овом поступку пази по службеној дужности.

Увидом у предмет на који се захтев за заштиту права на суђење у разумном року односи, утврђено је да је предлагач у својству тужиоца поднео тужбу ради утврђења права својине по основу стицања у брачној заједници. Детаљно су описане радње суда и парничних странака. Оцењујући поступање суда пред којим се води парнични поступак, апелациони суд је закључио да поступак траје шест

година и четири месеца, да још увек није окончан, да је тужба поднета 18.02.2009. године и да је уредно достављена на одговор туженима, да је у поступку одржано 17 рочишта, да су због промене поступајућег судије парничне странке саслушаване више пута, да је саслушано неколико сведока, одређено спровођење доказа увиђајем суда на лицу места и вештачење од стране три вештака различитих струка. На захтев тужиоца, овде предлагача, застало се са поступком како би тужилац уредио тужбу и по том основу застој је трајао годину дана и четири месеца. Тужилац је на рочишту од 25.12.2013. године затражио од суда одређено време како би сачинио списак покретних ствари које потражује. На дужину трајања поступка од утицаја је и то што двоје тужених живе у иностранству због чега је суд морао да позиве за главну расправу доставља преко Министарства правде и државне управе.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је у овом поступку предлагачу повређено право на суђење у разумном року, наложио убрзање поступка, одбио захтев за накнаду примерене накнаде и предлагачу досудио трошкове поступка у висини судске таксе.

Неосновано се у жалби напада одлука којом је одбијен захтев за одређивање примерене накнаде.

Утврђење повреде права на суђење у разумном року не води увек досуђивању правичне накнаде. Наиме, приликом одлучивања о захтеву за одређивање примерене накнаде у обзир се узимају: сложеност предмета, понашање подносиоца представке, понашање надлежних органа, значај спора за подносиоца представке. Према судској пракси Европског суда за људска права ако постоји претежан допринос подносиоца представке дугом трајању поступка то може ослабити његов положај пред судом, па чак и довести до одбијања његовог захтева (*Сага против Срчке, Ciriocosta and Viola против Италије*). У овом случају првостепени суд је правилно закључио да је дугом трајању поступка допринео предлагач својим захтевом за застој поступка од годину дана и четири месеца и захтевом за одређивање времена за прикупљање одређених доказа. С обзиром да је предлагач својим поступањем у претежној мери утицао на дужину трајања поступка, у сложеном предмету који није хитан, правилан је закључак првостепеног суда да није основан захтев предлагача за примерену накнаду у новцу.

На основу члана 401. тачка 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић, с.р.**